

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD., v právnej veci navrhovateľa: **J. H.**, narodeného X. alias A. H., narodeného X. v obci C. , Pakistan, štátnej príslušnosti P. I.R., P. národnosti, M. vierovyznania, toho času miesto pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov, S., *zastúpeného JUDr. L. Č. P., S. E. D. V., K.*, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-382-16/PO-Ž-2010 zo dňa 16. augusta 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz42/2010-44 zo dňa 10. novembra 2010 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz/42/2010-44 zo dňa 10. novembra 2010, **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-382-16/PO-Ž-2010 zo dňa 16. augusta 2010, ktorým odporca podľa ustanovenia § 12 ods. 1 písm. a/ zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami navrhovateľa, uplatnenými v opravnom prostriedku a postup odporcu považoval za správny v súlade so zákonom o azyle, keď v zmysle ustanovenia § 12 ods.1 písm. a/ zákona o azyle odporca zamietol navrhovateľovi žiadosť o udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany ako zjavne neopodstatnenú.

Dôvodil tým, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky, pretože v prípade navrhovateľa nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o postavení utečencov a zo zákona o azyle.

Poukázal na to, že sám navrhovateľ potvrdil, že v Pakistane nebol členom žiadnej politickej strany či organizácie, taktiež nebol nikdy trestne stíhaný. Samotný fakt, že navrhovateľ sa obával prípadného návratu do krajiny pôvodu z dôvodu vyšetrovania smrti jeho kamaráta a z dôvodu údajnej nepriaznivej situácie v Pakistane, ešte nezakladá relevantný dôvod pre udelenie azylu, resp. subsidiárnej ochrany na území Slovenskej republiky.

Podľa názoru krajského súdu skutočnosti uvedené v opravnom prostriedku navrhovateľa neodôvodňujú iné rozhodnutie o žiadosti navrhovateľa a rovnako nezakladajú ani dôvod pre udelenie azylu z humanitných dôvodov. V danom prípade vzhľadom na neexistenciu výroku o neudelení azylu z humanitných dôvodov, nebol možný jeho súdny prieskum a nebolo prípustné ani chýbajúcu správnu úvahu nahradiť úvahou súdu. Krajskému

súdu je však zrejmé, že navrhovateľ sa žiadosťou o udelenie azylu z humanitných dôvodov snažil zjavne prekryť dôvod iného charakteru.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie prostredníctvom právnej zástupkyne a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil, zrušil rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že krajský súd ako i odporca nesprávne právne posúdili vec.

Uviedol, že prvýkrát požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky dňa 20. mája 2006. Odporca rozhodnutím ČAS: MU-544-9/PO-Ž-2006 zo dňa 8. augusta 2006 navrhovateľovi neudelil azyl a rozhodol, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia ani vrátenia do krajiny pôvodu. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 10Saz/84/2006-55 zo dňa 27. augusta 2008, ktorý bol následne v časti výroku, ktorým bolo rozhodnuté, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do krajiny pôvodu, zrušený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sža/42/2008 zo dňa 4. augusta 2008 (správne má byť 4. decembra 2008). Navrhovateľovi bola od 1. februára 2009 udelená dlhodobá priepustka na pobyt mimo zariadenia migračného úradu. Od 1. apríla 2009 odporca evidoval navrhovateľa ako osobu, ktorá svojvoľne bez udania dôvodu a upovedomenia personálu opustila priestory azylového zariadenia a bez priepustky sa viac ako sedem dní zdržiavala mimo azylového zariadenia, a ktorej pobyt nebol odporcovi známy. Odporca z tohto dôvodu zastavil konanie podľa ustanovenia § 19 ods.1 písm. f/ zákona o azyle rozhodnutím ČAS:MU-544-36/PO-Ž-2006 zo dňa 15. apríla 2009. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 4. mája 2009.

Navrhovateľ k tomuto považoval za potrebné uviesť, že odo dňa 14. marca 2009 až do 18. júna 2010 bol navrhovateľ na základe rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici 2Tpo26/09 zo dňa 9. apríla 2009 umiestnený v Ústave na výkon väzby v Banskej Bystrici. Teda v čase, keď bola navrhovateľovi udelená priepustka na dlhodobý pobyt, bolo rozhodnuté o jeho vzatí do väzby. Preto sa z pochopiteľných dôvodov nemohol vrátiť späť do azylového zariadenia. Nemohol ani kontaktovať pracovníkov Migračného úradu MV. Navrhovateľ sa ani nedozvedel o zastavení konania. Nemohol sa odvolať proti rozhodnutiu, a teda bolo porušené jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu. V dôsledku chyby v postupe orgánov činných v trestnom konaní, ktorí neinformovali odporcu o vzatí do väzby žiadateľa o azyl, boli porušené práva navrhovateľa, čo je v demokratickom štáte neprípustné.

Taktiež uviedol, že rozhodnutie zo dňa 16. augusta 2010, ČAS:MU-382-16/PO-Ž-2010 považuje za vydané v rozpore so zákonom, nakoľko odporca mal povinnosť preskúmať poskytnutie doplnkovej ochrany a to jednak vzhľadom na existenciu rozsudku Najvyššieho súdu a jednak vzhľadom na skutočnosť, že v predchádzajúcom azylovom konaní sa v zmysle vtedy platnej právnej legislatívy poskytnutím doplnkovej ochrany nezaoberal.

Odporca navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16. marca 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 12 ods. 1 písm. a/ zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (účinného od 1. decembra 2008) ministerstvo zamietne žiadosť o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú, ak žiadateľ odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu inými skutočnosťami alebo dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a alebo § 13b.

Ministerstvo rozhodne podľa odsekov 1 a 2 do 60 dní od začatia konania; po uplynutí tejto lehoty žiadosť o udelenie azylu nemôže byť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená. (ods. 3)

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej podľa § 12 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 zákona o azyle, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej, pričom vychádzal z údajov uvedených navrhovateľom v dotazníku zo vstupného pohovoru. Jednalo sa o druhú žiadosť navrhovateľa o poskytnutie azylu s tým, že navrhovateľ sa v plnej miere pridržiaval dôvodov uvedených v prvej žiadosti. Navrhovateľ nebol nikdy v krajine pôvodu príslušníkom žiadnej politickej strany, či organizácie. Trestne stíhaný v Pakistane taktiež nikdy nebol. Bol podozrievaný, že má niečo so smrťou kamaráta. Vraj ho v tejto veci doma hľadala i polícia.

Navrhovateľ žiadosť odôvodnil inými dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a alebo 13b zákona o azyle, preto jeho žiadosť odporca zamietol ako zjavne neopodstatnenú. V priebehu konania boli všetky skutočnosti uvedené menovaným objektívne preskúmané a komplexne posúdené. Dôvody, ktoré uviedol, súvisia s trestným činom, zrejme vraždy a s jeho policajným vyšetrovaním. Ako také nie sú relevantné pre posúdenie jeho žiadosti v zmysle vyššie uvedených ustanovení zákona o azyle. Tento problém mal podľa názoru odporcu navrhovateľ riešiť prostredníctvom orgánov štátu.

Odporca navyše poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ opustil krajinu pôvodu legálne letecky na svoj vlastný cestovný doklad bez akýchkoľvek problémov zo strany príslušných kontrolných orgánov. V Pakistane sa používa pritom tzv. Výjazdny kontrolný zoznam, ktorý sa neustále kontroluje, aktualizuje a zverejňuje. Slúži na to, aby sa zabránilo

odchodu, či vycestovaní zločincov, osôb vyšetovaných za trestné činy alebo teroristom. Je preto takmer vylúčené, že by sa mu bez akýchkoľvek problémov podarilo legálne opustiť Pakistan, ak by bol skutočne intenzívne hľadaný policajnými zložkami pre podozrenie z trestného činu zabitia alebo vraždy.

Z obsahu administratívneho spisu odporcu vyplynulo, že na základe výpovedí navrhovateľa a všetkých dostupných informácií je teda zrejmé, že navrhovateľ odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu inými skutočnosťami, resp. dôvodmi ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, § 10, § 13a a § 13b zákona o azyle.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver o tom, že navrhovateľ zakladá svoju žiadosť na iných dôvodoch ako v § 8, 10, 13a alebo § 13b.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodíť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky, nemožno považovať za relevantný dôvod pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a jeho žiadosť je založená na iných dôvodoch ako v § 8, § 10, § 13a alebo 13, takýto záver nachádza oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, preto krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie z týchto dôvodov za zákonné.

Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady, v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odvolací súd odkazuje.

Odvolacie námietky navrhovateľa, neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku ani rozhodnutia odporcu. Tieto námietky navrhovateľa vyhodnotil

odvolací súd za nedôvodné, napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods.1,2 Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že odvolacie námietky navrhovateľa smerovali proti rozhodnutiu odporcu ČAS:MU-544-36/PO-Ž/2006 zo dňa 15. apríla 2009, ktoré už bolo právoplatne skončené a nie proti rozhodnutiu ČAS:MU-382-16/PO-Ž-2010 zo dňa 16. augusta 2010, ktoré je predmetom odvolacieho konania.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 16.marca 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková